

fare for skorpedannelse og ved sen såning for udtørring og oprodning af gråspurve. Nyttens af tromling på gamle plæner er tvivlsom.

I forårstiden, hvor væksten er kraftig, kan det være ønskeligt at *hormonsprøjte* mod mælkebøtter, — hvis man altså synes om kemisk krig! I kirkegårdens plantninger kan i det tidlige forår udstrøs *kunstgødning* som suppleringsgødning, men det er ikke et middel, hvormed man alene kan bevare en sund plantevækst.

Laurbærtræerne til kapelpyntning bør sprøjtes mod skjoldlus i foråret. I slutningen af juni påbegyndes klipningen af løvhække.

Traktorer til rensning af gange, fejning af veje, græsslåning og som drivkraft for generatorer støjdæmpes mest muligt.

Det er nu tiden at gøre op med sig selv, hvad der bør udskiftes eller nyplantes i kirkegårdens *busketter*. Det er ganske vist blevet for sent nu, men overvejelser kræver tid, menighedsråd og kirkegårdsbestyrelser skal se på forslagene ved sommerens eftersyn, det skal indregnes i budgettet i efteråret eller vinteren, og derefter kan vi bestille planter i god tid til udbedring i efteråret eller næste forår.

Udbedring eller nyanlæg af asfaltveje er ganske sæsonbestemt. Der kræves varmt vejr til asfaltarbejde, og det bør derfor startes nu.

Arbejdsgangen vil stort set blive:

Sidst i marts, først i april forårsrenses gravstederne. Samtidig renses kirkegårdens gange og busketter afdeling for afdeling. Græs nysås eller udbedres.

Istandsættelse af nye gravsteder påbegyndes og fortsætter om nødvendigt til slutningen af juni.

Sidst i april udplantes forårsblomster.

Først i maj påbegyndes renholdelsen af gravsteder med en turnus på ca. 14 dage.

Vanding udføres efter behov.

I juni udplantes sommerblomster, og i slutningen af måneden påbegyndes klipning af løvhække.

I hele forårstiden har vi gjort alt, hvad der kan gøres for at holde rengøringsarbejdet à jour. Er vi blot en smule bagefter, hævner det sig grusomt, når ferietiden begynder med sin dejlige, men arbejdsmæssigt, åh, så besværlige tid!

Memorial Day (gravsmykningsdagen) er 90 år gammel

Nu står *Memorial Day 1956* for døren. Og det er et mindeår, hvor man må antage for givet, at denne vil blive tillagt en ganske særlig betydning på *Woodlawn* kirkegården i *Carbondale* i staten *Illinois*, USA, thi det var på denne kirkegård, for nøjagtigt 90 år siden, at denne ceremoni opstod. Det var i *Woodlawn*, frihedskrigens general *John A. (Black Jack) Logan* holdt den første store tale om »forsoningen«, som senere skulle blive til *Memorial Day* (jevntf. VK. XVII s. 12).

Den tale blev holdt i april 1866, men først 2 år senere (efter at general Logan var blevet chef for republikkens hær) blev ordren om at højtideligholde *Memorial Day* udstedt. Denne ordre var generalordre nr. 11, og den blev udsendt den 5. maj 1868. Datoen den 30. maj blev valgt som den bedste dag for alle slags blomster over hele landet.

Ved den første højtidelighed på *Woodlawn* kirkegården i 1866 afholdtes der en parade, og de forsamlede lagde blomster på de faldne soldaters grave, uanset om det var nord- eller sydstatssoldater. Der findes intet referat af general Logans tale, bortset fra de bevægende linier, der er nedskrevet på en af siderne i kirkegårdens bibel:

»Ethvert menneskes liv tilhører dets fædreland, og intet menneske har ret til at afslå, når fædrelandet kalder«.

Ligeså bevægende ord findes i den berømte generals ordre nr. 11, som dog er for lang til at blive gengivet i sin helhed. En del af denne ordre udtrykker:

»Den 30. maj 1868 er blevet udset til den dag, hvor der bør nedlægges blomster og lignende dekorationer på gravene for de kammerater, som faldt under forsvaret af deres fædreland, og som nu er stedet til hvile i næsten hver by, landsby, flække og kirkegård landet over. Der foreskrives ingen særlig ceremoni til denne højtid, men enhver må på sin egen måde arrangere en til forholdene passende højtidelighed eller gudstjeneste.

Vi er forenede med det formål at bevare og styrke de venskabelige og broder-

lige følelser, som har knyttet soldater, orlogsgæster og marinesoldater sammen. Hvad kan bedre hjælpe os til at sikre dette resultat, end kærligt at hæge om mindet om vore døde helte, som lod deres legemer danne »barrikade« imellem vort land og dets fjender.

Disse soldaters liv er frihedens reveille — og deres død er tyranniets mærke. Vi bør bevogte deres grave med hellig årvågenhed. Alt hvad den indviede rigdom og nationens smag kan bidrage til deres minde og sikkerhed er blot en passende hyldest til mindet om vore faldne forvarere.

Lad ingen kåd fod træde brutalt på sådanne hellige områder. Lad venlige stier indbyde såvel gæster, som er opfyldte af ærefrygt, som de oprigtigt sørgende.

Ingen begærlig vandalisme eller forsummelse, intet hærværk må kunne sige til nuværende og kommende generationer, at vi som nation har glemt prisen for en fri og forenet republik.

Om andre øjne skulle sløves, andre hænder slappes, og andre hjerter kølnes, skal vore i tillid til højtiden holde mindet i ære, så længe som livets lys og varme forbliver hos os.

Lad os da samles og bekranse de triste volde med forårets udvalgte blomster, lad os hejse det flag, som de frelste fra vanære. Lad os i dette højtidelige øjeblik fornye vore løfter — en hellig omsorg for en nations taknemlighed.«

Sådan opstod altså den amerikanske Memorial Day helliget de faldne, — det er en national dag i staterne, og det er kirkegårdenes dag. Eftersom USA har søgt at hjembringe alle de faldne fra deres krige, og også i vid udstrækning har lykkedes at få dette gennemført, betyder dagen kun undtagelsesvis noget for de nordiske kirkegårde, — men den har gjort det i de få år, hvor nordiske kirkegårde rummede faldne fra dette store land hinsides oceanet, og i tankerne kan vi godt i dette mindeår være med, når vore allierede fejrer dagen for dem, der også faldt for *vor* sag i kampen imod tyranni og for frihed. —

Krigsgravarna i Genèvekonventionerna

Krigsgravinspektören Hilding Claesson

Krigsgravarnas registrering, vård och underhåll är underkastat vissa internationella bestämmelser enligt de förpliktelser, som de olika staterna åtagit sig enligt de s. k. Genèvekonventionerna angående sårades och sjukas behandling vid stridskrafterna till lands samt krigsfångekonventionen, båda av den 27 juli 1929.

I artikel 4 av den förstnämnda heter det att vederbörande skall tillse, att *jordandet eller förbränningen* föregås av en noggrann, om möjligt av läkare verkställd besiktning av den döda kroppen, identiteten skall fastställas, begravningen skall vara värdig, gravarna skola hållas i helgd och anordnas så *att de alltid kunna återfinnas*.

För att fullgöra dessa uppgifter skall en officiell gravtjänst (Official Graves Registration Servis) upprättas med ändamål att säkerställa identifieringen av de döda, säkerställa och utmärka gravarna samt upprätta förteckningar över de döda med uppgift om deras gravplatser. Dessa förteckningar skola utväxlas såsnart fientligheterna upphört antingen direkt, över skyddsmakt eller över en på förslag av Röda Korsets internationella kommitté upprättad neutral upplysningsbyrå.

I enlighet med dessa regler har t. ex. tyska gravar i Finland, ryska och tyska gravar i Norge och tyska gravar i Holland sammanförts, registrerats och ordnats.

Den 12 augusti 1949 undertecknades i Genève fyra dels omarbetade dels nya konventioner vari hänsyn togs till de lärdommar det andra världskriget givit beträffande skyddet för den enskilde, och under krig så hjälplöse, individen.

Konventionerna äro:

1. Angående förbättrandet av sårades och sjukas behandling vid stridskrafterna i fält.
2. Angående förbättrandet av behandlingen av sårade, sjuka och skeppsbrutna tillhörande stridskrafterna till sjös.
3. Angående krigsfångars behandling.
4. Angående skydd för civilpersoner under krigstid.

Konventionernas officiella text är skriven på engelska och franska språken. Schweiziska förbundsrådet skall ombe-